www.meirtv.co.il ערוץ מאיר - הערוץ שלי ליהדות

ל. סדר תרומה פרשת תרומה

ויקהל משה את־כל־עדת
בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר־צוה יהוה לעשת
אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם
קדש שבת שבתון ליהוה כל־העשה בו מלאכה יומת: לא־
תבערו אש בכל מושבתיכם ביום השבת:
ויאמר משה אל־כל־עדת בני־ישראל לאמר זה הדבר אשר־
צוה יהוה לאמר: קחו מאתכם תרומה ליהוה כל נדיב
לבו יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת: ותכלת
וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: וערת אילם מאדמים וערת
תחשים ועצי שטים: ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה
ולקטרת הסמים: ואבני־שהם ואבני מלאים לאפוד ולחשן:
וכל־חכם־לב בכם יבאו ויעשו את כל־אשר צוה יהוה:

לא. משנה שמות לה

ויצאו כל־עדת בני־
ישראל מלפני משה: ויבאו כל־איש אשר־נשאו לבו וכל
אשר נדבה רוחו אתו הביאו את־תרומת יהוה למלאכת
אהל מועד ולכל־עבדתו ולבגדי הקדש: ויבאו האנשים
על־הנשים כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל־
כלי זהב וכל־איש אשר־הניף תנופת זהב ליהוה:

לב. שמות לה

ואמר משה אל־בני ישראל ראו קרא יהוה בשם בצלאל
בן־אורי בן־חור למטה יהודה: וימלא אתו רוח אלהים
בחכמה בתבונה ובדעת ובכל־מלאכה: ולחשב מחשבת
לעשת בזהב ובכסף ובנחשת: ובחרשת אבן למלאת
ובחרשת עץ לעשות בכל־מלאכת מחשבת: ולהורת נתן
בלבו הוא ואהליאב בן־אחיסמך למטה־דן: מלא אתם
חכמת־לב לעשות כל־מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת
וארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל־מלאכה
וחשבי מחשבת: ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם־
לב אשר נתן יהוה חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות את־
כל־מלאכת עבדת הקדש לכל אשר־צוה יהוה: ויקרא
משה אל־בצלאל ואל־אהליאב ואל כל־איש חכם־לב
אשר נתן יהוה חכמה בלבו כל אשר נשאו לבו לקרבה
אל־המלאכה לעשת אתה: ויקחו מלפני משה את כל־
התרומה אשר הביאו בני ישראל למלאכת עבדת הקדש
לעשת אתה והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר:
ויבאו כל־החכמים העשים את כל־מלאכת הקדש איש
איש ממלאכתו אשר־המה עשים: ויאמרו אל־משה לאמר
מרבים העם להביא מדי העבדה למלאכה אשר־צוה יהוה
לעשת אתה: ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר איש
ואשה אל־יעשו־עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם
מהביא: והמלאכה היתה דים לכל־המלאכה לעשת אתה
והותר:
ויעש את הכיור נחשת ואת כנו נחשת במראת
הצבאת אשר צבאו פתח אהל מועד:

לג. שמות לח

. כמה דברים אמורים? בזמן שלא הבינו התלמידים
הדבר מפני עמקו, או מפני דעתם שהיא קצרה; אבל אם נכר
לרב שהם מתרשלים בדברי תורה ומתרפים עליהם ולפיכך לא
הבינו – חייב לרגז עליהם ולהכלימם בדברים, כדי למדדם.

לד. תנחומא ויקהל

יוכל השבח הזה מגיע לו,
משבט יהודה. ומהיכן זכה לכל
החכמה הזאת, בזכות מרים
שנאמר (שם א כא) ויעש להם
בתים. ומה היו הבתים, בית
הכהנה ובית המלכות. יוכבד נטלה כהנה ומלכות. אהרן
כהן גדול, משה מלך שנאמר (דברים לג ה) ויהי בישרון מלך.
ומרים נטלה חכמה שהעמידה בצלאל ויצא ממנו דוד שהיה
מלך שנאמר (דה"א ב יט) ותלד לו (אפרת) את חור, וכתיב (ש"א
יז יב) ודוד בן איש אפרתי. שבא מן מרים שנקראת אפרת.

לה. תנחומא ויקהל

אמר מוצא שלשה שמות
נקראו לו לאדם, אחד מה שקוראים לו אביו ואמו, ואחד מה שקוראין
לו בני אדם, ואחד מה שקונה הוא לצצמו. טוב מכלן מה שקונה הוא
לצצמו. מגיד לך, שהברי בצלאל על ידי שקנה שם טוב, זכה שיעשה
מלאכת המשכן. וכתיב, נבחר שם מעשר רב, מכסף ומזהב חן טוב
(משלי כב א). מגיד, מפה שקראו בעצמן ראו קרא ה' בשם בצלאל. זה
שאמר הכתוב, טוב שם משמן טוב

לו. שמות לח

(ב) במלאת המלאכה. בעת שנגמר
היו בידן מרמות מזהבות בכן כסהן מתקבצות ולף
מוקן לא עכבו מלהביא לנדבת המשכן והיה מעלם
מסה כהן מפני שעשויים לוקר: הרבה מ"ל בקב"ה
קבל מלו מחיבין עלי מן הכל בעל ידיהם העמידו
הסיסים בגלות רבות: במלאכה כהיה בעליהם
יעשים בעצמה כדרך היו הולכות ומוליכות להם
מאכל ומשקה ומלבילות לוהם ומעלות המלאות
אל מתם רוחה עלמה עם בעלה במלאה ומעבדלמו
חם שמתמר במלאות הלבלות ומעשה הכיול מהם
שהוא לעוה מעוה בין מים לאמתו להשקות מים
שבמוכו למי מקוה לה בעלה: ובהכרה.

ג רש דעות שאסור לו לאדם לנהג בהן בבינוניות, אלא
יתרחק מן הקצה האחד עד הקצה האחר, והוא: גבה־לב.
שאין דרך השוטה שיהיה אדם ענו בלבד, אלא שיהיה שפל־רוח
ותהיה רוחו נמוכה למאד. ולפיכך נאמר במשה רבנו: ענו מאד
(במדבר יב, ג) ולא נאמר: "ענו" בלבד. ולפיכך צוו חכמים: "
מאד מאד הוה שפל־רוח. ועוד אמרו": שכל־המגביה לבו כפר
בעקר, שנאמר: ורם לבבך ושכחת את־יי אלהיך (דברים ח, יד),
ועוד אמרו: בשמחא מאו דאית ביה בעות הרוח, ונאפלו מקצתה.

וכן המצעה, מדה רעה היא עד למאד וראוי לו שיתרחק מפנה
עד הקצה האחר, וילמד עצמו שלא יכעס ונאפלו על־דבר
שראוי לכעס עליו. ואם רצה להטיל איבה על־ו ובגר־ביתו,
או על־הצבור – אם היה פרנס – ורצה לכעס עליהם כדי שיחזרו
למוטב – יראה עצמו בפניהם שהוא כועס כדי ליסרם ותהיה
דעתו מושבת בינו לבין עצמו, כאדם שהוא מדבר" כועס בשעת
כעסו והוא אינו כועס. אמרו חכמים הראשונים: כל־הכועס כאלו
עובד עבודה זרה. ואמרו: שכל־הכועס, אם חכם הוא – חכמתו
מסתלקת ממנו; ואם נביא הוא – נבואתו מסתלקת ממנו.

וזו היא הדרך
הטובה, ודרך הצדיקים: הם עלובים ואינם עולבים שומעים חרפתם
ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמחים ביסורין, ועליהם הכתוב
אומר: ואהביו כצאת השמש בגבורתו" (שופטים ה, לא). מי מקיים
הרב שיעלב ולא הבינו התלמידים, לא יכעס" עליהם ורגז
אלא חוזר ושונה הדבר אפלו כמה פעמים" עד שיבינו עמק
ההלכה. וכן לא יאמר המלמד: הבנתי – והוא לא הבין", אלא
חוזר ושואל אפלו כמה פעמים. ואם כעס עליו רבו ורגז, יאמר
לו: רבי, תורה היא ולמד אני צריך, ודעתי קצרה.

ה לא יהיה התלמיד בוש מחבריו שלמדו מפעם ראשונה או
שניה והוא לא למד אלא אחר כמה פעמים", שאם נתבייש
מדבר זה, נמצא נכנס ויוצא לבית־המדרש והוא אינו למד כלום.
לפיכך אמרו חכמים הראשונים": אין הבישן למד ולא הקפדן

לז. תנחומא ויקהל

ר"י בר פזי בשם רבי הן נקרא
"יודא נבעת לטובה "כל נדיב לב לרעה "יותפרקו כל
"העם ונומר לטובה "יוצא משה את העם לרעה
"יותקרבון אלי כלכם לטובה "אז ישיר משה ובני
"ישראל לרעה "ותשא כל העדה וגו' א"ר חייא
"בר אבא "אבן השכיבו השחיתו כל השתחה שהיו
"עושין בהשכבה היו עושין אותה "א"ר אבא בר
"אחא אין את יכול לעמוד על אופי" של אומה זו
"שנהבעין לעגל ונותנין נתבעין למשכן ונותנין

לח. אור תורה ויקהל

בספר הזהר (ח"ג קצ"ו:) אמרו שהקהיל
האנשים להפרים מהנקבות לצד שהיה השטן
מצוי בינם לבל ידיקם ח"ו ע"כ, ומן הסתם לא
יכחיש שלא נזדמנו הנשים לשמע דבר ה'
ובפרט להביא נדבת המשכן, יכן הוא אומר
(פסוק כ"ב) ויבאו האנשים על הנשים, אלא
יכון לומר כי הקהיל האנש ם בפני עצמן
והנשים בפני עצמן ולא באו יחד ולא עמדו
בסמסבה אחת, והכתוב רמז הדברים ביתור
תבת בני שלא היה צריך לומר אלא את כל
עדת ישראל:

והמשבר כליו ברחמתו והקפור מעותיו ברחמתו יהא בעיניך כעובר ע"ז שכך
אומנתו של יצה"ר היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך עד
שאומר לו עבוד ע"ז והולך ועובד א"ר אבין מאי קראה "לא יהיה בך אל
זר ולא תשתחוה לאל נכר איהו אל זר שיש בו כ"פ של אדם הוי אומר זה
יצר הרע

מסע מלאה ל. א"ר יותן משום ר"ש בן יוחי כל אדם

שיש בו גמות הרוח כאילו עובד עבודת כוכבים כתי' הבא "תועבת ה' כל גבה
לב וכתיב התם "ולא תביא תועבה אל ביתך ורבי יוחנן דרשה אמר "כאילו
כפר בעיקר שנאמר "ורם לבבך ושכחת את ה' אלהיך וגו' ר' המא בר תינא.
אמר כאילו בא על כל הערעות כתי' הבא תועבה ה' כל גבה לב וכתי' התם "כי
את כל התועבות האל וגו' ולא אמר כאילו בנה במה שנאמר "הרלו לבם.
מן הארם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא אל תיקרי במה אלא במה

הקטל זה סיס לעוף שסנוס

ביומיסס כי מין מלס דר עס נחש בכפיסס מחת ומחר מרלס לסודיעס
מעשס סמעכן שיהיו כולס שותפי כו דומס כמלו סוריס לת כולס כמד ור
מהד ועל כן הולרך להקיס לס תחלס שיהיו בסגוקס מחת

לא תבערו אש וגו' אלא יגיעו לא סמחלוקת ביום
הקטת מרכיבים המה ממלכה ים לחוס ביומר לו לאם המחלוקת
מחלקתת כתוך הדכרים כמלים ח"כ יסס אמר ויקבל שהקטילס לסיום
לחגולס מחת ע"ליום לא תבערו אש בכל מי דלוכו סס לאסס:

לט. שמות לח

סמוא ש' רחל רב' תכהן וכת מתעשרת כהו כמ"שנזוה"ק
פ' זו והייתו שוכיון ישראל לקדושס ג' אחנות הקדושים
סמס שוכ מי עולס הייפך הנ' קליפות הנ' שמוליון
המרס מעולס ממר לא תבערו אש בכל מושבותיכם
ביום השבת שמעולס כחמת מנ' אש דקליפה ומש
דניכסס

דור בעל רוח גדול חפץ ומוכרח לחפוץ. בכל מקום שהוא פונה, לשמע דברים
גדולים, ועיקר הגדולה של הדברים, הוא שיהיו מסוימים ומבוררים, עם גדלם
רחבם והקיפם. המטרות היותר פנימיות, שהשרשרת של כל החיים המוסריים,
הדתיים והלאומיים, וכל החלוי בהם, אחוזה בהן, תהיינה מבוררות לפניו, עד
כמה שהוא יכול לשער ועד כמה שכח ברורו יכול להגיע. ומה שלא יוכל להגיע
ולברר, מכל־מקום יחפוץ לרוצה בהם רגש והלך נפש, למען ימצא חיים בלבבו...
וכיון שרק יתיצב על דרך האורה,
ילך הלך ואור כשחר נכון מוצאו". על־כן בא מועד להתחיל בעבודת הקודש
הזאת ללמוד מה שיהיה על־מנת ללמד את דורנו הצעיר, החפץ לפחות להיות
חי ועד, וחלק רשום ממנו חפץ ג"כ להיות חושב ומרגיש מה שראוי לישראל
ולאדם.

התחיה של „השבת לב אבות אל בנים ולב בנים אל אבותם" אי־אפשרי
תורת החיים הנצרכת לדור של שבא דשיחא, שהיא להיות כי־אם דוקא על־ידי אורא דארץ־ישראל
מזכרתת להמשך מארץ החיים ממקום בית חיינו.

כנסת ישראל התגערה לתחיה, ביחש להרצון של הדור הצעיר. הכחות
נתעוררו בתעורה נפלאה ומתמהת. אין בשום אופן אפשרות להכניעם בדרך
כבישה, כי־אם לרוממם ולשגבם, ולהראות לפניהם את הדרך של האורה

מ. מפרשים

לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת

מא. מפרשים

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל

מב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

מג. מפרשים

ויבאו האנשים על הנשים

מד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

מה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

מו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

מז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

מח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

מט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נ. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

נט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

ס. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

סא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

סב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

סג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

סד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

סה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

סו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

סז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

סח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

סט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

ע. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

עא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

עב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

עג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

עד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

עה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

עו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

עז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

עח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

עט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פ. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

פט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צ. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

צט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

ק. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

קא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

קב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

קג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

קד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

קה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

קו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

קז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

קח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

קט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

ר. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

רא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

רב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

רג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

רד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

רה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

רו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

רז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

רח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

רט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

ש. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

שא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

שב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

שג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

שד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

שה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

שו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

שז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

שח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

שט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

ת. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תי. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיי. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תיט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכ. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תכט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תל. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תלא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תלב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תלג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תלד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תלה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תלו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תלז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תלח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תלט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמ. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תמט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנ. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תנט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תס. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תסא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תסב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תסג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תסד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תסה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תסו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תסז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תסח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תסט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תע. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תעא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תעב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תעג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תעד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תעה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תעו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תעז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תעח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תעט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפ. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תפט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצ. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תצט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תק. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תקא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תקב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תקג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תקד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תקה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תקו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תקז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תקח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תקט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תר. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תרא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תרב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תרג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תרד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תרה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תרו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תרז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תרח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תרט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תש. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תשא. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תשב. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תשג. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תשד. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תשה. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תשו. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תשז. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תשח. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תשט. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

תת. מפרשים

ויבאו כל איש אשר נשאו לבו

ב. ישעיהו יב יז

והיתה בבל
צבי ממלכות תפארת גאון כשדים כמהפכת אלהים את־
סדם ואת־עמרה: לא־תשב לנצח ולא תשכן עד־דור ודור
ולא־יהל שם ערבי וערים לא־ירבצו שם: ורבצו־שם ציים
ומלאו בתיהם אחים ושכנו שם בנות יענה ושעירים ירקדו־
שם: וענה איים באלמנותיו ותנים בהיכלי עֹנג וקרוב לבוא
עתה וימיה לא ימשכו: כי ירחם יהוה את־יעקב ובחר עוד
בישראל והניחם על־אדמתם ונלוה הגר עליהם ונספחו על־
בית יעקב: ולקחום עמים והביאום אל־מקומם והתנחלום
בית־ישראל על אדמת יהוה לעבדים ולשפחות והיו שבי
לשביהם ורדו בנגשיהם: והיה ביום הניח יהוה
לך מעצבך ומרגזך ומן־העבדה הקשה אשר עבד־בך:
ונשאת המשל הזה על־מלך בבל ואמרת איך שבת נגש
שבתה מדהבה: שבר יהוה מטה רשעים שבט משלים:

יח. ישעיהו יד

והפג אחור משפט וצדקה מרחוק תעמד כי־
כשלה ברחוב אמת ונכחה לא־תוכל לבוא: ותהי האמת
נעדרת וסר מרע משתולל וירא יהוה וירע בעיניו כי־אין
משפט: וירא כי־אין איש וישתומם כי אין מפגיע ותושע
לו זרעו וצדקתו היא סמכתתהו: וילבש צדקה כשרון וכובע
ישועה בראשו וילבש בגדי נקם תלבשת ויעט כמעיל קנאה:
כעל גמלות כעל ישלם חמה לצריו גמול לאויבי לאיים גמול
ישלם: ויירא ממערב את־שם יהוה וממזרח שמש את־
כבודו כי־יבא כנהר צר רוח יהוה נססה בו: ובא לציון גואל
ולשבי פשע ביעקב נאם יהוה: ואני זאת בריתי אותם אמר
יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר־שמתי בפיך לא־ימושו
מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר יהוה מעתה ועד־
עולם:

יט. ישעיהו נב

למנצח על־הגתית לאסף: הרנינו לאלהים עוזנו הריעו
לאלהי יעקב: שאו־זמרה ותנו־תף כנור נעים עם־נבל:
תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו: כי חק לישראל הוא
משפט לאלהי יעקב: עדות ביהוסף שמו בצאתו על־ארץ
מצרים שפת לא־ידעתי אשמע: הסירותי מסבל שכמו כפיו
מדוד תעבורנה: בצרה קראת ואחלצך אענך בסתר רעם
אבחנך על־מי מריבה סלה: שמע עמי ואעידה בך ישראל
אם־תשמע־לי: לא־יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר:
אנכי יהוה אלהיך המעלך מארץ מצרים הרחב־פיך
ואמלאהו: ולא־שמע עמי לקולי וישראל לא־אבה לי:
ואשלחהו בשרירות לבם ילכו במועצותיהם: לו עמי שמע
לי ישראל בדרכי יהלכו: כמעט אויביהם אכניע ועל־צריהם
אשיב ידי: משנאי יהוה יכחשו־לו ויהי עתם לעולם:
ויאכילהו מחלב חטה ומצור דבש אשביעך:

כא. ישעיהו נג

. מעברי־לב ומיהוה מענה לשון: כל־
דרכי־איש זך בעיניו ותכן רוחות יהוה: גל אל־יהוה מעשיך
ויכנו מחשבתיך: כל פעל יהוה למענהו וגם־רשע ליום רעה:
תועבת יהוה כל־גבה־לב יד ליד לא ינקה: בחסד ואמת
יכפר עון וביראת יהוה סור מרע: ברצות יהוה דרכי־איש
גם־אויביו ישלם אתו: טוב מעט בצדקה מרב תבואות בלא
משפט: לב אדם יחשב דרכו ויהוה יכין צעדו:

כב. ישעיהו יג

. טוב ארך אפים מגבור ומושל ברוחו מלכד עיר: